

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

se uskuteční dne 28.5.2010 (pátek) od 14⁰⁰ hodin do 22⁰⁰ hodin a dne 29.5.2010 (sobota) od 8⁰⁰ hodin do 14⁰⁰ hodin. Volební místnost je v obřadní síni obecního úřadu.

Ve stejném termínu jako volby se koná tradiční **štěnovická pout'**. Zveme všechny plnoleté do volební místnosti a pak i s mladšími honem na kolotoče, houpačky a mlsat turecký med !!!!

A večer 29.5.2010 jsou všichni zváni od 20⁰⁰ do Lidového domu na **pout'ovou zábavu**, kde hraje skupina **Expres**.

Na sběrný dvůr a jeho služby jsme si již zvykli a všichni jsme je velmi přivítali. Už neházíme pneumatiky kamsi do škarpy, nepálíme PET láhve naplněné pilinami s vyjetým olejem a vysloužilou sedací soupravu nestěhujeme večerním šerem do lesa. Jednoduše vše, čeho se potřebujeme zbavit, odvezeme do „sběráku“, nebo jak někteří familiérně říkají, k „tetě Lídě“. Odpady si odtud odvázejí na další zpracování nebo uložení na skládku specializované firmy. Jejich likvidace není zadarmo, loňské náklady na provoz sběrného dvora činily 488000,- Kč. Jsou to náklady nemalé, ale je to jednoznačně prospěšná a potřebná investice. Obec tím přispívá **svým občanům** na likvidaci jejich odpadů. Potud je vše v pořádku. Bohužel stále častěji se stává, že do sběrného dvora přijede občan okolní vsi, zjistí, že za odpad musí platit - zdarma jen pro Štěnováky. Odjede a po chvíli přijede s jeho odpadem Štěnovák, jeho kamarád, příbuzný, známý, zkrátka někdo, kdo „to na sebe vezme“. Dokažte mu, že to, co přivezl, není jeho. Z naší společné kapsy tak částečně financujeme likvidaci odpadů i okolních obcí.

Podotýkáme, že možnost využití sběrného dvora jsme (samozřejmě za úhradu) sousedním obcím nabízeli – odpady se evidují, váží, počítají – není problém vyčíslit náklady. Bohužel nebyl z jejich strany zájem. Vždyť za „ušetřené“, ve skutečnosti **naše peníze**, mohou pro své občany doma třeba opravit cestu, vybudovat chodník nebo dětské hřiště !!!

Smutné je, že tuto skutečnost si někteří naši občané neuvědomují a takovému jednání poškozujícímu **nás všechny** ještě napomáhají.

Zákon o obcích č. 128/2000 ve znění pozdějších předpisů ukládá povinnost vlastníku nemovitosti označit na svůj náklad budovu čísly určenými obcí a udržovat je v řádném (t.j. čitelném) stavu. Že to není byrokratické nařízení, zjistíme, až poté, kdy číslo popisné potřebujeme. Třeba proto, aby nás našla zásilková služba, pracovníci elektrárenské nebo plynárenské společnosti při poruše nebo odečtu. Co teprve policie, hasiči nebo zdravotnická rychlá pomoc. Ti všichni jedou dle přesné satelitní navigace, znají adresu, ale nakonec musí dojet „na oči “. Mnohdy rozhodují sekundy.....

Vyzýváme proto všechny majitele nemovitostí, aby dostáli znění zákona a svoji nemovitost opatřili viditelným popisným číslem.

OÚ

V květnu jubilea oslaví :

Pravoslav Kulichová, Akátová	Václav Liška, Akátová
Jaroslava Kubánková, K Pile	Jaroslav Kubánek, K Pile
Marie Mitvalská, Jasanová	Vlasta Bendová, Jasanová
Vildman Jaroslav, V Podlesí	Marie Poláková, Štěnovické nám.
Miroslav Veselka, Čížická	Marie Chudáčková, Ke Cvičišti
Květuše Benešová, Smrková	Jiří Schütz, Akátová
Markéta Kalatová, Lipová	Jaroslava Havlíčková, V Potocích
Marie Černá, Jasanová	Věra Honzová, Štěnovické nám.
Jan Kašpar, Ke Cvičišti	Marie Beková, Jasanová
Eliška Martínková, Na Šancích	Vlasta Štrosová, Čížická

Všem jmenovaným přejeme do dalších let hodně zdraví a spokojenosti

Kulturní a společenské akce

7.5.-9.5.2010 „ Slavnostní víkend u příležitosti 65. výročí konce války, na podporu hematologických pacientů“

7.5. pátek večerní kytarový koncert od 19.00, hrají studenti ZUŠ T. Brzkové, Skvrňany, (štěnovický kostel)

8.5. od 14.00. Barvení sluníček pro děti (sál Lidového domu)

8.5. od 17.00. Komorní koncert plzeňské filharmonie (štěnovický kostel)

8.5. od 20.00. „Májová“ hraje Originál band Miloše Chaloupky, večer slavnostní ohňostroj (LD)

9.5. 2010 Výstava z historie Štěnovic „**Štěnovice a II. světová válka**“ – zahájení 15.30, obřad. síň, dále otevřeno po celý další týden v pracovní době obecního úřadu

OÚ

Zapomenout znamená souhlasit

Často se stává, že nechtěně nevnímáme informace, které jsou nám sdělovány. Bývá to tenkrát, když už jsou nám sdělení známa z minulosti, když se příliš často a stále stejnými slovy opakují. Jsou ale skutečnosti, u kterých jejich připomínání je nutné, aby se v budoucnu už nikdy takové skutečnosti neopakovaly.

Holocaust – výraz původu řeckého, jímž byla označována zvířecí zápalná oběť. Až mnohem později, někdy v 17. století, výrazem holocaust bylo označováno vraždění lidí. V biblických příbězích Starého zákona najdeme pro označení hebrejské slovo šoa, což pro Židy znamená vyjádření absolutní zkázy, katastrofu.

Takovou hrůznou katastrofou, šoa, byla smrt šesti miliónů Židů v koncentračních táborech v době 2. světové války. I v naší obci máme oběti holocaustu. Kdo by u nás doma ve Štěnovicích neznal jména deseti židovských spoluobčanů, kteří byli takovou zápalnou obětí. Možná ale širší veřejnosti nejsou známy všechny informace spojované s těmi deseti jmény štěnovických Židů. Všichni byli od začátku Protektorátu nuceni řídit se zrádnými norimberskými zákony. Davidovu žlutou hvězdu měli na kabátech, když se 13. ledna 1942 vydali na pouť, ze které nebylo návratu. Z plzeňského seřadiště v dnešních Štruncových sadech byli transportováni do Terezína a poté do různých vyhlazovacích koncentračních táborů v Polsku.

Bedřich Wollner /*23.8.1869/ a jeho manželka Růžena /21.7.1884/, ale i Barbora Reichtová /14.3.1870/, mylně přejmenovaná ve Štěnovicích na Tanzerovou, tito tři byli převezeni z Plzně do Terezína 26. ledna 1942. Ještě v tomto roce, přesněji 15. října 1942, pokračovali jiným transportem do vyhlazovacího tábora Treblinka. Tábor se začal budovat v květnu 1942 a byl od samého počátku určen k okamžité likvidaci židovských vězňů. Rovnou z vlakové rampy byli vězni odváděni do plynových komor.

Rodinu Treichlingerovu čekal podobný osud. Z Plzně byli všichni odvezeni do Terezína 26. ledna 1942 : Leopold Treichlinger *20.12.1897, jeho žena Blanka *24.12.1902, dcery Eva *14.3.1929 a Hana *12.1.1931. Celá rodina zůstala v Terezíně pouhé tři měsíce. V dubnu 1942 odjely z Terezína dva transporty vězňů na východ do Polska. Cílem cesty těchto transportů byl koncentrační tábor Zamosc. Nacházel se asi 60 km od Lublinu. Po příjezdu byli práce schopní posláni do jiných táborů, ostatní Židé skončili ve vyhlazovacím táboře v Chelmu. Poslední zpráva o rodině Treichlingerových je z 28.4.1942, kdy byli všichni transportováni do Zamosce.

Dalšími deportovanými byli Emil Roubíček *21.1.1891, jeho žena Regina *30.5.1892 a jejich syn Jiří *6.12.1927. Z Plzně do Terezína byli odvezeni transportem 18. ledna 1942. V Terezíně vydrželi ze skupiny štěnovických Židů nejdéle. Osud Roubíčkovy rodiny je spojen s peklem koncentračního tábora Osvětim. Emil Roubíček šel do osvětimského transportu z Terezína 28.9.1944 a jeho žena Regina o týden později, 6.října 1944. To jsou poslední zprávy o jejich životě. V osvětimských plynových komorách oba zahynuli.

Jen jediný z deseti našich židovských spoluobčanů přežil. Jiří Roubíček. Z Terezína byl transportován do Osvětimi 28.9.1944. Ke koncentračnímu táboru Osvětim patřily i tzv. pobočné tábory, které zajišťovaly chod vyhlazovacího tábora s plynovými komorami. Tyto pobočné koncentráky měly různý charakter podle práce, kterou zde vězni vykonávali.

Do takového koncentračního tábora Gleiwitz doputoval i mladý Jiří. Tábor Gleiwitz byl vybudován až v roce 1944 a byl určen k opravám vozového parku. Jiří Roubíček se zde dočkal osvobození v lednu 1945. Vrátil se ještě domů do Štěnovic, ale po několika letech odešel do zahraničí. Dnes žije ve Spojených státech.

K naší vsi se také váže smutný osud židovské dívky Liesel Gerty Kohnerové /*27.1.1925 v Praze/. Navštěvovala štěnovickou školu ve školním roce 1935-1936 a je na fotografii se svými spolužáky a s třídním učitelem Vojtěchem Lindaurem. Liesa pocházela z Prahy a tam se také k otci vrátila. V červnu /10.6.1942/ byla deportována zvláštním transportem 1000 Židů z Prahy do polského Ujazdowa. Tento pražský transport byl označován jako trestní transport za smrt R.Heydricha. V Polsku pokračoval transport do koncentráku Majdanek. Zde byli vybráni práce schopní muži do padesáti let věku, ostatní pokračovali do vyhlazovacího tábora Sobibor. Zde také zahynula v plynové komoře dívka Liesa Kohnerová, která měla jistě pár spolužáků i ve Štěnovicích.

Do Štěnovic jezdili k příbuzným před válkou také dva chlapci, Hanuš Josef Treichlinger a Jiří Bloch. Honzík, jak říkali malému Hanušovi, byl synovcem Leopolda Treichlingera . Chlapec často chodil s tatínkem Arnoštem ke strýčkovi a tetě a k sestřenicím Evě a Haně na návštěvu Na Šance. Ale Honzík /*2.1.1929/ v šest letech osiřel a novou rodinou se mu stala rodina plzeňského stýce Beno Blocha. Manželka pana Blocha Ida byla rozená Treichlingerová. V nové rodině vyrůstal Honzík s bratřenci Jiřím a Rudolfem. I rodina Blochova se musela v lednu 1942 zařadit do terezínského transportu. Patnáctiletý Honzík se

v Terezíně proslavil jako představitel v roli Brundibára ve stejnojmenné dětské opeře. Do osvětimského transportu byl Honzík zařazen 16.10.1944. Hned po příjezdu do Osvětimi byl spolu s ostatními vězni zavražděn v plynové komoře. Stejně skončila celá Blochova rodina až na Jiřího .

Jiří Bloch /*1927/ prošel několika koncentračními tábory. Když se blížil konec války a nacisté se snažili zhladit stopy svých zločinů, musely tisíce vězňů, kteří neskončili svůj život v plynových komorách, podstoupit utrpení pochodů smrti. I Jiří Bloch v nich putoval a jako zázrakem přežil , dočkal se osvobození a vrátil se domů do Plzně. Sám. Všichni jeho blízcí zahynuli. Před válkou Jiří jezdíval do Štěnovic, vždyť jeho maminka Ida byla sestrou Leopolda Treichlingera. Pan Bloch navštívil naši obec před třemi lety, vzpomněl na své klukovské zážitky a místa s nimi spojená. Nyní žije pan Bloch v Izraeli, kam odešel v roce 1949.

Jen několik osudů. Strohá fakta a data. Ale jak tragická do dnešních dnů a navždy. Jeden z osvětimských vězňů, který přežil, řekl: „...svět, který promíjí a zapomíná, odsoudil oběti, nikoli ty, kteří vraždili nebo dávali vraždění volný průchod.“

I nás, obyvatele dnešních Štěnovic, zavazuje smrt našich židovských spoluobčanů k tomu, abychom nezapomněli.

PhDr.Alena Vlčková

kronikářka obce

Ignatz Lederer - literát a vlastenec

Asi bychom v dnešních Štěnovicích marně hledali někoho, kdo by znal jméno Ignác Lederer. Není divu. Jednak bychom se museli prokousávat historií z počátku 19. století, věnovat pozornost židovské komunitě a to vše jen německy A teď tedy k další významné postavě, jejíž osudy už jsou navždy spojeny s naší obcí.

Ignác Lederer, psal se německy Ignatz, se narodil v Plzni 11. března 1813 jako nejstarší syn dobře situovaného obchodníka Joachima Lederera. Už od dětství mu učarovaly knihy, příběhy, vypravování. Při studiích na plzeňském gymnáziu se ještě víc prohloubil jeho zájem o literaturu a historii. Zde byl hodně ovlivněn svými profesory Sedláčkem, Zauperem a později i Smetanou. Mladý student si přál, aby se mohl věnovat literární a novinářské tvorbě, což se ovšem rozcházel s představami pana otce Joachima Lederera.

Počítal s tím, že jeho nejstarší syn Ignác po něm převezme rodinný obchod. Proto vzal syna předčasně ze studií, aby se víc staral o obchod a méně o knihy. Netušil, že syn se svého snu o spisovatelské dráze nevzdal a že s kariérou budoucího obchodníka se nehodlá smířit.

Vliv pánů profesorů, četba, zájem o historii a zdravý patriotismus, toto vše bylo tak silným podnětem pro mladého člověka, že nakonec své literární sny proměnil ve skutečnost.

Po otcově smrti /1854/ se očekávalo v početné rodině Ledererů, že Ignác, nejstarší z deseti dětí, se ujme po otci rodinného obchodu a manufaktury. Ale zapálený vlastenec a spisovatel obchod prodal. Tím, že byl hmotně zabezpečen, se mohl naplno věnovat literární a novinářské činnosti. Nutno dodat, že Ignác Lederer psal jen německy, protože jeho čeština nebyla natolik dobrá, aby se v ní mohl vyjadřovat jako spisovatel a publicista. Musíme si totiž uvědomit, že židovské děti se podle zákonů monarchie mohly vzdělávat pouze v německých školách.

Ignác Lederer psal do místních plzeňských novin, ale přispíval i do pražských, vídeňských a lipských časopisů. Nejvíce se ovšem proslavil jako sběratel pověstí z Plzně a okolí. Pověsti nezapisoval doslovně, jak mu byly vypravovány. K jádru pověsti, které Lederer vždy zachovával, přidával svou bohatou autorskou

fantazii. Pověsti jsou tedy hodně zbeletrizovány, ale to neznamená, že jim ubylo folklórního významu. Takto upravený žánr lidového vypravování spíše svědčí o autorově literárním talentu.

První sbírku svých literárních pokusů vydal již v roce 1838. Pro časové srovnání to bylo pouhé dva roky po Máchově Máji /1836/. Sbírkou nebyla rozsahem velká a mimo jiné obsahovala i tři plzeňské pověsti. Pro sbírku zvolil Lederer název Skizzen und Fragmente. Ledererem sebrané pověsti a upravené spíše do podoby povídky vycházely časopisecky v letech 1857 až 1860 v Neuer Prager Kalender. Všechny beletristicky zpracované pověsti nakonec Ignác Lederer vydal v roce 1869 v Plzni pod názvem Sagen und Geschichten aus Böhmen.

Spisovatel Lederer, který se nikdy neoženil, se přestěhoval z Plzně v polovině 70. let 19. století do Prahy. Žil zde ve společné domácnosti se svými třemi neprovdanými sestrami. Ale jeho myšlenky a vzpomínky patřily stále Plzni a jejímu okolí. Výslovně si přál, aby se sem mohl vrátit alespoň po smrti. A to se mu splnilo.

Spisovatel a sběratel pověstí Ignác Lederer zemřel 17. června 1889 a je pohřben na štěnovickém židovském hřbitově. Spočívá už navěky vedle svých rodičů Josefíny a Joachima a vedle svých pěti sourozenců – bratra Karla, významného pražského právníka, a vedle sester Julie, Kristýny a Charlotty.

Veškerá písemná pozůstalost Ledererova přešla po jeho smrti do vlastnictví sestry Charlotty. Ta svého bratra přežila jen krátce a bratrova písemná pozůstalost se poté bohužel ztratila. Zůstalo ale jeho dílo literární. I když není rozsáhlé, svým významem se zařadilo do literární historie nejen našeho kraje. A jméno spisovatele Ignáce Lederera už je navždy spojováno se Štěnovicemi.

PhDr. Alena Vlčková